

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw spróony
Napoј móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostac.

17. njedžela po swjatej Trojizy.

Mat. 20, 20—28.

Myšle wulkeho krala daloko došahaja. Pšches kraje a čažy, pšches ludži a pšches wobstejnoscze wóczko tajkeho mózneho hlada, a jeho šylna wótzowšta, kralowšta wola spěchuje wschitko. Tak wón sbožownje knježi, a to wošebje, hdyž wón wschudže khmanych muži do praweho skutkowanja wě sapschahnyč. Jeho sastojnizy wjedza, kak sprawnje wón mēni, wošebje, hdyž wón pšchi kóždej škladnosći prawe šlowo namaka. To pschěd nim jeno sprawnoscž wobsteji, a prošdna čzesć šo tu njebljščeži, hdžez jeno skutki płacza.

Tajki žadny wulki kral je Jesuš, jeno šo jeho kralestwo njeje wot tuteho šwěta. My dženska widžimy, kak Jesuš knježi, a šlyšchimy, šhto wón wo knježenju praji, wěšo wo knježenju we šwójim kralestwje, mjes šchěscžijanami, w zyrkwi. Šena macž mējesche dweju šynow, a wobaj bēščaj mjes Jesušowymi wuczobnikami, Šakub a Šan, Šebedejowaj šynaj. Wona šo š proštwu ša šwojeju šynow na Šnjesa Jesuša wobroczi, šo by jimaj přenje mēštno we šwójim kralestwje pschilubil. Wulka to macžerna lubosć, wulke naleženje, wulka wěž! Wěšcze njeje kóžda macž, kotraž mējesche šyna mjes Jesušowymi šwěrnymi abo šamo mjes jeho wušwolentymi, tak ša to byla, š čemuž Jesuš čłowjeka wodži; něotra je šhnej šakasała, šo njeby ša Jesušom šchoł, něotra jeho šwarila, haj šastorcžila. Ale tale macž, Šebedejowa mandželšta

(abo najšterje wudowa), šebi psche wscho wyšoko wāžesche, šo jejnaj šynaj š Jesuše šlyšchěščaj. Wona šama do teho Šnjesa wēresche a wscho šbože ša šwojeju šynow wot njeho woczakowasche. Wona bē na dobrym pucžu še šwójimaj šynomaj, wona je wschēm šarschim še šnamjenjom.

Alle macžerna lubosć lohzy njesu pschekrocža, a nanowa lubosć šawěšcze niz mjenje. Jesuš dyrbi tule macž wotpošacž; wón jeinu wēru, jeinu lubosć widži, duž wón njepraji žane wótre ně, wón wjele bóle ju š lubosću š pšnacžu teho, šhtož je prošyla, dowjedže. Tak Jesuš knježi a proštwu wotpošasuje. To je mile waschnje, bludžazyh na prawy pucž dowjesć a jich š najšwěrnishemu šluženju še šobu šwjasacž. „Wy njewěšcze, šhto wy prošncze“, praji Jesuš š tuthym šwójim najšwěrnishim pschiwišowarjam, šo by jim na to š rozpominanju dał, šhto to rēka, š Jesušowemu bofej postajeny a powyšcheny byč. „Móžecze wy tón šhelich picž, kotryž ja picž budu, a šo dacž šchěčicž š tej šchěčenizu, š kotrejž ja šchěčeny budu?“ tak wón šo jich woprašča; a jich šwěrne, pošne „haj“ wěšcze š wutrobny pschidže. Pšchetož Šětr a tutaj dwaj bratraj, tuczi tšjo bēchu mjesje wschitkimi wuczobnikami najbližšcho š Jesušom šwjasani. Šakub je pschi šwójim „haj“ wostal hacž do šnjercze psches mjecž, a Šan, šotremuž Jesuš na šchizju šwoju macž dowēri, je tež hacž do kónza šwěrnny wostal; jeho šczenje temu Šnjesej dusche dobywa hišcže dženknišchi džēń, wošebje psches wopišowanje Jesušoweho čžēpjenja a wumrjecža.

Ša dwoje waschnje Jesuš škóncžnje žadanje macžerje

a jejneju synow rasnje wotpokafa: najprjedy jeno k tutym tšjom wošobam džešče, so pola Boha steji, komu chze přenje měštno we swojim raju pschihotowacž, a potom, pschede wschittkimi wuczobnikami wo móžnych a wulkich knješach rěčesche, kotšiz nad ludami knježa, a wuwola: „Tak pať njedyrbi mjes wami bycz!“ A nětko wón, kiž chzysche wschittkim služicž, swoju krašnu wuczbu wo služanju poda: „Chze-li schtó mjes wami móžny bycz, tón budž wasch služobnik. A schtóž mjes wami chze wošebnišchi bycz, tón budž wasch wotrocžk, runje jako cžlowjeka syn njeje pschichoł, so by šebi dał služicž, ale so by wón služil a dał šwoje žiwjenje k wumožanju ša jich wjele.“ Čžuješch, kať dyrbi cžlowška hordosčž šo pod tutymi šlowami šlamacž? Wjele jich je, kotšiz to njecžuja. Šnještwalacžne bamžistwo pať je psches tute šnješowe šlowa wošebje šudžene. Tak rucže hačž wone to jeno čžuje, dyrbi špadnyčž, so by šesuš šamlutki k knjesom w zplěj zyrkwi byl a by knježil psches nješebicžiwu službu šwojich wěrjazyč.

Šslužicž, škutkowacž, šwjatu wěrnoščž a niž cžlowške šakonje bjes bojosčže pschipowjedacž, šwěru žyłe žiwjenje po nej šložicž, to wuczinja móžneho, wošebneho muža. Čžesčže a pschipošnacža tajki njeje potrebnj. A šwoje džecži wón k hordosčži a čžesčželakomnosčži njewocžehnje, ale k ponižnosčži, w kotrejž bychu druhim bóle wobdarjenym džecžom přenje měštno popscheli a Boha čžesčžili, kiž ma móž powyšhecž a ponižecž, psched kotrymž pať šwěrnoščž nanajwyschšcho płacži. „Schtóž šo šam powyšchuje, tón budže poniženj; a schtóž šo šam ponižuje, tón budže powyšcheny.“ Tak je woprawdže. To widžišch w cžlowškim žiwjenju wschudže, to widžišch na šwěrnjch, duschnjch ludžoch, to widžišch na šesušu a na jeho šchizju. Kať wón knježi, tón wyšoki kral a knjes! Wny pať móžemy jeno služicž. Mějmy doščž na tajšim služanju! Šamjeń.

T. w B.

Ponižnosčž.

Škóp: Čžin, šnježe, so mnu tať kať chzesč —.

Pucž šesušowj dele dže;

A ty chzesč k wyšokosčži? —

Ně, wšdawaj ty šo hordosčže,

Móž njedaj nadutosčži.

Čžzesč k šchryštuškom ty k njeju hieč,

Dha dyrbišch tón pucž nastupicž,

Kiž wjedže k službam dele.

Tež wón je pschichoł služicž nam,

Šso ša nať ponižowacž,

Šo domjedł nať by k měštu tam,

Kiž chze nam pschihotowacž.

Š nim přjedy dele do doła,

Šdžež bydli šchizž a nješoda,

Tón pucž nať k njeju wjedže.

Šaj dele, horde myšle wschě,

Precž, wschitte naduwanje!

Bycz ponižny, kať Šbóžnik bě,

Še rjeńšche šwoblekanje.

Wóž wocži, dele šložtej šo,

Wóh hordym steji napschecžo,

Ša ponižnyč ma hnadu.

Tež k službam dele k rukomaj,

Tu šhudži bratsja steja;

Šich šchew, jim k nuy wupomhaj,

Nječ k tobu k njeju džej.

Šaj dele, moja wutroba,

Dha Šbóžnik w tebi bydlo ma;

Kať dym čžesč šwěta šonđe.

A dele nječ tež k tobu dže,

Ty moje čžělo čžakne;

Šow k proča šy a wot přeschčže,

Tam junu budžesč krašne.

Duž pschej šej dele do rowa,

Wšchať k njeho, hdyž Wóh hnadu da,

Ty šonđešch k njeju horje!

K. A. Fiedler.

Šslužba psched woczomaj.

Šnath jendželski předať Špurgeon (wupraj: Špördsch'n) powjeda: Něhdj mějach roščěženje k pschekupžom. Mjes druhim tež na jeho šastojnikow k rěčam pschidžechmoj. Tón knjes mje psches šwoje wobšchěrne pschekupške rumy wjedžesche. Wšchudže namafachmy a wopuschčžichmy tyč wschelaticch tam postajenyč, mužškich a žónške, w polnym džěle. Nětk mje tón pschekupž k jěšdnym štolom do hornjeho posthoda do maleje štwy dowjesy. „Tu je džera k hładanju“, wón džesche a mje k naprawje dowjedže, k kotrejž móžesche wschitto w delnim posthodge najlěpje wobledžbowacž, bjes teho, šo budžišche šam někať mohł phtnjeny bycz. Šchto widžach? Najwjazny tyč, kiž běchu přjedy tať pilnje džělali, žyłe ničšo njecžinjachu. Wo pišanju a pschihotowanju tworow nješesche ničšo wjazny phtnyčž. Wjele bóle šo šmējachu, žortowachu, šamo k papjerjanyymi šchlebjerdkami šo mjetachu a druge přyšle čžinjachu, kiž bychu šo jeno dnyš a dnyš se šastupjenjom kupowarjow pschetorhnyše.

Šdnyž běchmoj šhwilu pschihladowakož a pschipošluchałoj, šo šako do delnjeho ruma wrócžichmoj. Šako šo čži šmjecžžy a šleškarjo šwojeho knješa dohladaču, k tajkej nušnotu a šhwatniwosčžu džělachu, kať bychu pilnosčž šama byli. Wšchi božmjeprajenju pschekupž prajesche: „Nětk šče mały wobras wo službje psched woczomaj, ludžom k špodobanju, wohladali.“

Wi běšche to jara powucžaze, k molom tež bolosne. Mjes tutymi jeno k woczomaj služazyymi běch k šwojej želniwosčži tež někotrych wohladať, kiž běchu mi derje šnacži a wot kotrychž budžič něšchto lěpsche docžakať. Ša šebi myšlu, tole šrudžaze šhonjenje budžišche mi šalutowane wostať, hdy budžiču tamni to japoschtošle šlowo psched woczomaj a we wutrobje měli: „Pošluchajče šwojich čžělnjch knježich, niž jeno se službu psched woczomaj, jako cžlowjekam k lubosčži, ale jako wotrocžžy šchryštuškowi, a wěšče, šo wy temu šnješej služicže a niž cžlowjekam. (Čfes. 6, 5—7.)

Šlyto ša špokojnosčž.

Wjedrich Wulki šeldwebla, kiž mějesche dobru wutrobu a tež šwóž mjecž trjebacž wjedžišche, ša wyschka powyšchi. Tón pať šo pschistojnje džakowasche a krala prošesche, šo šměl wostacž, schtóž je. „Tajka špokojnosčž!“ kral wuwola, „nješmě bjes džaka wostacž“, a pušchčži teho šeldwebla k woješkeje službje, postaji jeho ša wyschšcheho žlonika we šwojim hrodže a špožči jemu mjeno „leutnant“. Wjebely nowy žlonik do šwojeje službje čžehnišche a ju pilnje a šwěrnje šastawasche. Šle hižom ša dvě lěče wón

wumrje a žonu a džeczi we wulfej nusy a tyszchnosczi sawostaji; pschetoz pjenjesy njebescze febi pschi swojej swernosczi nahromadzil.

We swojej nusy dzescze wudowa krala wo pomoz prosyecz. Kral so rad swojeho swerneho sluzobnika dopomni, a žonje papjerku napiša, so by s nej na kassu schla. Žona wuhlada, so na nej kasane steji, jej 50 slotych wuplaczicz. Wona so wustróža. Kral widzi, so so jej neschto prawe njeida a so ju prascha, schto by febi hischcze žadała. Wona pak wotmolwi: „Anjes kralo, wy scze so pschegladali; tak wjele ja tola doczakała njejsym.“ — „Brawje macze,“ kral pscheczelnje wotmolwi, „ja sym so pschegladal,“ wsja papjerku sašo, hdyh so, na nej neschto porjedzi, da ju tej žonskej sašo a rjekny: „Nětko pak je prawje, tak wostanje!“ Žona s wolóženej wutrobu na kralowsku kassu chwata. Ale tak so džiwasche, hdyh tam na kralowske pišmo pohlada! Nětko džě tam pišane stejescze, so dyrbi ja jej hnydom 100 slotych wuplaczicz; a tak dolho hacž budže žywa, dyrbi kóžde lěto 100 toler dostacz. A na kónzu stejescze: „Pschi tym pak nětko wostanje, to je prawje! Bjedrich.“

Sserbam.

Esso, ludo serbski, dopomni
 Snych cžakow sasterfich;
 Dobit swojich wótzow wopomni,
 Schto njebože bě jich.
 Jim frudne rosdwojenje
 S najwjetschej schlobu bě:
 Ssmjercz, horjo, sahubjenje
 Splah kóždy ja to mě.

Tež dženk sym rosdwojeni
 Psches wěru, stat a rycz,
 A takle roschczěpjeni,
 Rak čže to k sbožu tycz?
 Nam wótczinstwo s tym hinje,
 Nasch narod cžerpicz ma,
 Eso serbska semja minje,
 Něcz mrjeje maczerňa.

Duž njech so Sserbjo cžujmy
 A hajmy wótczinstwo,
 Eso swernje podpjerujmy,
 Acžej nasche bratrowstwo;
 So Bóh naš Sserbow stwori,
 To wjasaj wutroby,
 Dha jednota so hori,
 Duch budži narodny!

Jedyn serbski wótczinz.

Stare spěwariske.

Wo wsy bescze pschegadžowanje bylo. Starj, hódny kowar bě semrjel a dokelž žannych pschuwusnych njemějesche, bu wscho jeho sawostajenstwo po jeho woli k lěpschemu wješnuch khudych na pschegadžowanje pschedawane. Kupzy wjeczor do wschěch bokow le swojimi natupjenymi wězami domoj cžehnichu. Tež wješny wuczer bě na awtzihi sobu byl a nětko pomału po drósy k schuli stupasche. Tam jeho tež jedyn pschesczahny, kiz na karje kupjene pošleschcžo wjejesche.

„Dobry wjeczor, kizes wuczerjo, scze tež neschto kupili?“
 „To so wě,“ jemu wuczer wotmolwi, „a to wopravdžiti polkad.“

„Duž požaczje tola!“

Wuczer pomału do saka hrabny a stare spěwariske wuczeže. „To je tutón mój kupjenny polkad.“ Tamny febi te spěwariske wobhladowasche. Běchu to stare knihi, jara trjebane, swjast jeno hischcze na slabej nitzy wišasche, a wysche teho běchu kasojte. S hłowu tšchašo je wón wuczerjej sašo da a febi ruzy wutře: „Ale tajke stare knihi, schto dha na tych macze? A tak masane a kasojte, kaž by stary kowar na nich wišal!“ — „Runje teho dla,“ wuczer rjekny „su mi tute spěwariske tak wažne. Wy drje kowarja bliže snali njeiscze? Ně wschał, wy hischcze dolho wo wsy njeiscze. Duž čžu wam neschto wo nim powjedacz.“

„Tutón kowar, kiz je nětko tak šamlutki wumrjel, mějesche psched lětami wulku swóibu, žonu a 5 pěkných, strowých džeczi. Duž jemu ja tji dny jeho mandželsta na sahorienje pluzow wumrje. To bescze ja njeho cžezke poraženje, ale nětko so wón swojich pjecz džeczi troschtowasche, te běchu jeho žyle sbože. Tak so tji lěta minychu. Duž jemu ja tji nježele wschě jeho pjecz džeczi na disteritis wumrjechu. Ja sym tehdom wboheho muža husczischo wopytował. Wón bescze wschón kaž bjes rosoma a mějesche myšle, so kameho skónzowacz. Ras, hdyh jemu cžert radžescze, so by febi schtrnj wołoko schije sadžernyl, bě jemu, kaž by hlóš sašlyšchał: „Schimaj ja spěwariskimi!“ A to je wón na měscze cžinil. Někotru žyliczku nóz je wón pschi swojich khěruschowných knihach pscheghadal a plakał a prošyl a w nich stóncznje móz namakał, swój kschiz njescz. Lěta dolho je so w nim jeho wěra s dwělowanjom bėdžila. Gusto, hdyh by pschi swojim džěle byl a so sašo swojeho wošamoczenja a wopuschczenja dopomnił, by jemu tak cžezko bylo, so by hamor do boka cžihnył a do jstwy schol, tón abo druhi troschtny khěrusch febi wucžitacz. Duž dha je potom swoje spěwariske febi sobu do kowarnje wsal a je wotewrjene porno febjje položil. Hdyh by jeho sašo stytł sajecz čžyl, trjebasche jeno na boł pohladacz a febi neschto schtuczkow sa troscht wucžitacz. Gladajcže jeno! Tu dolho sa troschtynymi khěruschemi pytacž njetrjebam. Hdyž je wscho cžorne wot jeho kasojtych porstow, tam wěscze khěrusch: „Ach, porucz Bohu swěru“ abo „Schtož cžini Bóh, wscho dobre je“ abo „Sunu, junu dyrbi to“ steji. Duž sym ja nětko tute spěwariske ja 10 np. kupil. Ja wam praju, s 1000 tolerjemi njebychu tute knihi hischcze sapkaczene byle. Cžitacz ja w nich njecham, jeno na nje hladacz čžu, so bych pschezo tajkeho nēmeho napominarja k dobremu pschi febi mē.“

Takle wuczer rēcžescze a potom tamnemu pschi roščohnowanju ruku da. Tón pak njebě ja dolho wjazy do tajkich hlubokich myšlow ponórjenty domoj pschischol, kaž runje tutón džěň.

Jednoroscž.

Wschitzy swjeczi maju to jene na febi, so su jednoreho waschnja. Jesuš sam we „wotrocžowskim schtalczě“ khodžescze a febi wot swojich wucžobnikow žadasche: Njeměcže ani stoto ani slěboro ani pjenjesy we swojich móschnjach; ani waczoka na pucz ani dvě futni, žane cžrije ani kija. A tak jednorj a khudy je najwjetschi wschěch japoschtowol, swjaty Pawol, byl! Pošdžischo wschał su febi ludžo s khudobu čžyli sbóžnoscz sašluzicz, a tehdy je někotryžtuli „swjaty“ so psche wschu měru posczil a symu mrē. To wschał bě tež pscheczitwo Schrystufowej woli.

Dženšnischi džěň pak strach s napscheczitwoneje strony hrosy, so ludžo rad to swětne bóle haja a wužiwaju, hacž je ja nich dobre. Duž čžemy na mužow dopomnicz, kiz su wjazy džělali hacž drusy a su, schtož jėdž a draštu nastupa, jara jednoreho waschnja byli. Rak bě tola Luther s mačo spočojom! Melanchthon, kiz bě wschědnje s nim živy, wo nim takle pišche: „Luther by mačo jėdl a pil, tak so sym so husto džiwal, dokelž tola po cžěle slaby ani mały njebě. Ja sym widžal, so by so ja žyly džěň husto s kuf

chlěbom a jenym jerjom spokojił a to druhdy wjazny dnjom sařobu.“
 A Melanchthon sam do tutych jednorych ludži řkuschesche. Hiřom
 jako studenta je wón huscziřcho řwoju lěpřchu jědž řhudemu towar-
 řchej dał a sam se řnadniřchej řa lubo wřał. Chyřřche jemu po-
 řdžiřcho jeho mandželřta ras něřcho lěpřche ř jědži dacž, dyrbjesche
 to ř lěřcju čřinicž. Bořidar Fliedner, řałožer ewangelskeje diakonije,
 je teho runja řam řa řo malo trjebał. Wón njeby čzeřpił, řo
 bychu jeho džěczi řa blidom hdy na jědži něřcho wustajeli; jeno běrnj
 řmėdžachu řhwaličž.

Ředyn ř najwadžniřchich nadawřow řa řtarschich je teho dla, řo
 bychu řwoje džěczi teř ř jednoremu řiwjenju džerželi. Wořebnje
 woczehnjene džěczi pořdžiřcho řadyn čřlowjeř trjebacž njemőze, a
 tajke džěczi maju pořdžiřcho jene hōrke řhonjenje po druhim čřinicž.
 Wucžer bē ras se řwojimi řchulřkimi džěcziimi wulēt čřinik. Šorřach
 na horje wřchitzy wotpoczowachu a přchi tym řwoju řwacžinu
 wuřichu. Wřchelake džěczi mēřachu něřcho malo wina řobu a
 řhlěb a řaktu, ř mjařom pokladženu. Štarschi bēchu jim to wřcho
 řobu dali; přchetož tute džěczi bēchu ř bohathy řurskich domow.
 Mjes nimi pał bēřche teř řnježi řyn, mlody řrabja. A řlej, řōn
 ře řwojeho mařeho wacžōla jeno řruch řucheho řhlěba a dwē
 řablucžy wucžēze, řiž bēřche jemu jeho macž řobu dała. Wón
 mēřesche bjeře wřchitřkimi džěcziimi najřchpatniřchu jědž. Wucžer to
 widžesche. Wón drje ničō njepřařesche, přchi řebi pał mřřlesche,
 řajřu mudru macž ma tola mlody řrabja! „Ta wē, řchto je džěcžom
 najbōle trjeba.“

Malj huřleř.

Bēřche njedaloko Nurnberga — řa řrabja Zinzendorf powjeda
 — a mōj wōs po horje horje pomalu jědžesche. řa bēch ř wōřa
 wřstupił, řo bych řonjomaj polōřił. Duř ře mni malj hōlcžez řtupi,
 řiž mēřesche prořchērřřki mēch nad rořtorřhany mjeslom wřřajō a bēřche
 w řořanych, řara řřatanych řholowach a bořy. W ruřy mēřesche
 huřle a ře mni řjekny: „Dowolicž, řnadny řnježe, řo řam malu
 pēřņicžku na huřřach řahřaju?“ řa bēch runje řam do řwojich
 mřřřlow řhubōto řanōřjenty a na hōlcžezā dale njekedžbowach, tola
 pał do řařa řrabnych, řo bych řa malym pjenjeřřkom pyřał. řdyž
 pał něřko wucžehnjenty pjenjes džěřcju podach, do řařneju, mōdreju
 woczōw řřadach a mi bē, řaž by džěřcžowa duřcha wolala: „řōj ře
 mni a pomřaj mi!“ řōlzej dach na to řadžēlacž; wón řřařesche,
 řchtož bēřche řebi na řermantach wotpōřřuchal.

„„Wōžesč teř,““ řo jeho něřko wopřařchach, „„duřchowny
 řhērřuřch?““

„řaj,“ hōlž wřchōn wjeřelj wotmolwi. Wón řa řwojimi
 huřřemi přchimny, řo by je řřōřowal; přchetož duřchowny řhērřuřch
 chyřřche wón na derje řřōřowanjch huřřach řřacž. A na to řřa-
 řesche řřōř: „Budž čřesč a řhwalba řwjeřřchnemu.“

„„Wōžesč teř,““ řo jeho něřko wopřařchach, „„řři artikle ř
 řřōwň?““

„řaj, ře řři artikle, Bože džěřacž řařnje a řwřaty wōčřenasch.“

„„Wō, dha mi wřcho to řpěwaj,““ řa řjeknych.

řa mēřeže mi wón řařnje a artikle řpěwāřche a mi přchi tym
 prořče do woczōw řřadāřche. řdyž pał na wōčřenasch přchīndže,
 huřřle přched řo na řemju polōři a mēžu pōdla nič, řřyřny ruřy
 a řpěwāřche ř pokřilenej řřowu nutřnje řwōj wōčřenasch.

řdyž řa tole — řa ř Zinzendorf dale powjeda — widžach, řoha
 prořchach, řo by mi tuteho hōlžowu duřchu dał, řo by řo řa ř a
 dořyła. A řōh moju prořřtwu wuřřlyřcha. řōn hōlcžez je řo mnu
 domoj čřahnył a bu pořdžiřcho organista w řerrnhucže. řeho mjeno
 bē řobias řriedrich. Wón je řa tam lēdžēřatki dořho ř wulřemu na-
 řwarjenju wōřadnych pīřchēzele řřał.

Kak na předowanje pořřuchāřch?

řranzowřřki řral řudwig XIV., řotrehož wopomņecže wřchāř
 runje řřane njeje, chyřřche teř ras we řwojej wčřipnořci řřawneho
 předarja Mařollona řřyřchecž. Wřchitzy řebi tuteho předarja řřwa-
 řachu a jeho mjeno bēřche we wřchēch řče. řdžez bē wón předowal,
 řa by řyřřej pōřna byla. řež na řřala jeho předowanje řřubōki
 řacžřchecž čřinjeřche. řo předowanju řebi teho předarja ř řebi řa-
 řařche a ř njemu řjekny: „řa řym hiřom řał něřotreho předarja
 na řřēzy řřyřřač a bēch ř nimi řřokojom; džēřřa pał, hdyž řym
 řwařche předowanje řřyřřač, řym řara njepřokojny řam ře
 řobu!“ řajke dyrbřjale wřchē předowanje byčž. řo njeje řa nje-
 řhwalba, hdyž řo wone ludžom lubja. řehdy njeřřu podarmo
 džeržane, hdyž řu ludžom woczři a wutřobu wotřřyłe a řich ř po-
 řucže domjedle.

Jandžel.

řřched wřazorymi lētami wumřje lēřař, řiž bēřche w řřitlandže
 řwoje řřdlo mēř. řutōn lēřař bēřche huscziřcho řřařřne operazije
 řbořownje wuwjedowal, řotrež bēchu lēřařjo řa njemōžne džerželi
 řře řenje řo na řanu řajřu operaziju podal njeby, přjedy řacž njebu-
 džřřche řu wēž do řožeje řuki polōřił. řeho dla řo řōh jeho
 džēřu řadžicž dawařche a teř nad jeho řiwjenjom řřařowāřche.
 řusto mēřesche wón w čřēmnej nozy wot jeneje wřy do drugeje
 jēřdžicž a pucže bēchu ř džēřa řhēřro řubjene.

řas w nozy bēřche teř řařo na dompucžu wot jeneho řwo-
 řich řhorych. řōs dyrbřjesche přches řřubōki pucž, řiž bēřche řał
 wuřři, řo mōžesčtaj řo ř wulřej prořu dwaj wōřaj wōbēncž. řrunje
 hdyž bēřche lēřař we řwojim wōřu na tutym řřubōkim a přchi tym
 nahřym pucžu, wōbřōčři řo pohoneč wřchōn wuřřōřany ř řwojemu
 řnjeřej a řjekny: „řnjeř lēřařjo, řa na pucžu řandžel řteji a na
 přawy řōř pokāřuje.“ — „„Dha wōbředžbuj řo,““ lēřař ř mēřom
 wotmolwi, „„a džerž řo na přawřu.““ řēdma bē řo řał, dha
 po nahřym pucžu dele dwaj řřōřřchēnaj řonjeř ř čzeřřim wō-
 řom ččērjesčtaj a nimo lēřařjoweho wōřa řřēřřchētaj. W bližřřim
 wōřomiku bēřchētaj pał teř hiřom nimo, bjeř teho řo budžřřchētaj
 řaneje řchřōdy nacžinikoj byłoj. řudžřřche lēřařjowj wōs wōřřjedž
 pucža wōřał, by řo lēřařjowa řmjerčž była. řřiw řōži pał bēřche
 řřach wotwōbřōčřil.

řał wē řōh řiřchēče džēřřa řych řwojich řwāřnowacž.

řřchelake ř blřřka a ř daloka.

— řwōřu ř. oktobra budže řo řwjedžen řa řnutřřowne miřřion-
 řřwo we řōřřlinku řwječicž. řopolđnju 1/2 řmēje řo řerbřte a
 w 1/4 řodž. němřte řwjedženřřke řemřchēnje. řřy lubnyh řřerbōw
 hiřom něřko na wāřny řwjedžen ředžblřwňch čřinimj a na řo do-
 pominamj, řo řo řwjedžen řnutřřowneho miřřionřřwa wot nařcheho
 řerbřřeho řowāřřwa řa řnutřřowne miřřionřřwo řa dořhe lēřa
 w řamnej wōřolinje řwječřil njeje. řnutřřowne miřřionřřwo čče
 nař dopomņicž na nařřchu přchřřřřřnořčž, řwojim brāřram a řōřram,
 řiž řu w řubjenřřtwje a duřchownej nuřy a řřachōče, pomřacž
 w řeřuřōwej řamāřitřřkej lubōřci. řuž, lubi řřerbřja! přchīndžēče
 do řōřřlinka, řwoje wutřōby řahōřicž řa řwřaty řřuřř pomřhājeje
 lubōřče řa bližřřcheho, po řřłowach nařcheho řnjeřa a řbōžņika: „řchtož
 řče wř čřinili jenemu mjes řymi mořimi najmjeřřřimj brāřrami,
 to řče wř mi čřinili.“

— řřřjedu ř. oktobra wječōř řmēje řo řerbřři řpěwāřřki
 řonžert w řudřřchēnje w řřōnje. řo dořhej přchēřawřy budže
 řařo řajři řwjedžen nařřchemu řerbřřkemu ludej lubje wřtanj a
 nadžřjōmņje derje a bohāče wopyřtanj.